

holde sig udenfor enhver Mulighed, strider det jo mod den Instruks, man gav til Store Bælt's Eskadren om at modsætte sig en Indtrængen i Minebæltet med alle til Raadighed staaende Midler. Og naar det ærede Medlem nu siger, at man vilde give nøjagtigt det samme Svar til England, saa var det paa en vis Maade samme Svar, og paa en anden Maade var det lige det modsatte, man sagde til de to Magter. Derimod kunde man have sagt det samme til dem begge ved at vælge det Udtryk, det ærede Medlem valgte her, at Danmark ikke vilde lade sig drage ind i Krigen hverken paa den ene eller paa den anden Side. Dette Svar kunde man have givet til begge Parter; saa havde man sagt det samme.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brorsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Brorsen: Jeg har flere Gange stillet et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, hvorpaa der kunde svares — deri er jeg overbevist om, at hele Tinget vil give mig Ret — med et klart Ja eller Nej. Det har imidlertid den højtærede Udenrigsminister ikke villet, og nu skal jeg ikke besvare ham mere. Det Svar, som den højtærede Minister har ment at give i de Udtalelser, han har fremsat, er af den Beskaffenhed, at det er umuligt i Virkeligheden at faa Klarhed over, hvad der er den højtærede Udenrigsministers Mening. Han har ikke villet sige det klare Ja eller Nej, og saa maa vi naturligvis dermed lade os nøje.

Naar jeg har stillet det Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister, om disse Konstabler virkelig skulde sætte Livet ind, er det, fordi vi jo kender Teorien fra tidligere Tid, hvor man fra den Side tidt har udtalt, at det første Skud i Virkeligheden var noget i Retning af en Forbrydelse. Derfor var der god Grund til at søge Klarhed over, hvad der var Regeringens Mening, og nu har vi altsaa faaet at vide, at de skal sætte Livet ind. Saa vil jeg kun konstatere, at det med en Udrustning som den, der er Tale om her, i Virkeligheden bliver et fuldstændigt Myrderi.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Det Svar, som det ærede Medlem Hr. Pürschel nu søger at bruge i denne Diskussion, var et Svar, som efter

meget nøje Overvejelse og Forhandling med alle de militære og udenrigsministerielle Myndigheder, som havde med disse Spørgsmaal at gøre, blev afgivet efter at være billiget af alle de paagældende Personer, og Regeringen ansaa det den Gang for det nyttigste Svar, der kunde gives. Svaret blev givet som Svar paa et bestemt Spørgsmaal, der var Udtryk for Tvivlen om, hvorvidt Danmark vilde holde sig tilbage fra at stille sig paa Modstandernes Side. Dertil svarede vi: Danmark stiller sig under ingen Omstændigheder paa Modstandernes Side. Det ærede Medlem sagde dernæst, at der var givet Ordre til at forsvare Minispærringerne i Store Bælt, og dertil knyttes jo Bestemmelsen om øjeblikkelig Indberetning til Regeringsmyndighederne, for at disse kunde afgøre, hvordan man videre skulde optræde i givet Tilfælde. Men et saadan Forsvar var ikke ensbetydende med Danmarks Inddragelse i Krigen paa den ene eller den anden Side; det var en øjeblikkelig Imødegaelse af en Neutralitetskrænkelse, indtil det var konstateret, om man stod overfor en overvældende Overmagt. Det var ikke Udtryk for nogen Art af Uligelighed, tværtimod Udtryk for en ligelig Politik med det Formaal at holde Danmark udenfor Krigsbegivenhederne. Dette var Formaalet hele Krigstiden igennem, og dette Formaal blev naaet.

Fraenkel: Naar jeg har forlangt Ordet for en Henvendelse til den højtærede Udenrigsminister, ligger det i, at det ærede Medlem Hr. Brorsens Opfattelse af Ministerens Tavshed er lige den stik modsatte af min. Det ærede Medlem Hr. Brorsen mente, at Udenrigsministeren ønskede dette Forslag vedtaget. Jeg nærer den fasteste Overbevisning om, at den højtærede Udenrigsminister ikke ønsker det vedtaget. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at Udenrigsministeren aldrig turde paatage sig Ansvar for at faa dette Forslag gjort til Lov. Jeg føler mig overbevist om det ikke alene efter Sagens Natur, efter hvad jeg med almindelig Menneskeforstand kan regne ud selv, men jeg føler mig ogsaa . . . (Afbrydelse af Trier). Hvad siger det ærede Medlem? (*Formanden* ringer). . . ja, det er ikke saadan ment, jeg holder meget af Afbrydelse, men jeg vil meget gerne kunne høre dem. Men jeg føler mig ogsaa fuldt og fast overbevist om det, fordi jeg tilfældigvis kender Bedømmelsen af dette Forslag visse Steder i Udlandet, saadanne Steder, som den højtærede Udenrigsminister vil regne med, fordi han er nødt til at regne med dem.